

Inga utspår?

Den 22 februari 1962 noterar jag i min Naturdagbok att jag har följt en utter i spåren. Den hade gått upp ur ån i hembyn, vandrat flera kilometer genom skogen till nästa by och därefter fortsatt ner till Vätösund. Samma sak upprepades ett år senare. Då hade den valt en mera östlig rutt men det blev en lika lång skogsvandring och målet var även denna gång Sundet. På den tiden såg jag som regel spår efter utter varje vinter. Sedan minskade den kraftigt till följd av gifterna (pcb) i Östersjöns vatten. Nu har gifthalterna gått ner och därför är den, liksom sälarna, på väg att återhämta sig. Återigen kan man se spåren efter den på sjöisarna i Roslagen, och har man riktig tur även se den live. På vintrarna, när isarna har lagt sig, springer den från det ena öppna vattnet till nästa och ibland kan jag tycka att det är en farlig vandring, även om det numera inte finns några vargar i området. Kanske vågar sig inte räven på den? Vi såg ett program på TV om den utter som lever i Amazonas floder. Det är en riktig tuffing och visserligen större än vår art men när de gav sig på en kajman, brottade ner och tog död på den börjar man undra. Kanske är det bäst att våra rävar passar sig! Men lon? Hursomhelst är det alltid lika roligt att se de lekfulla spåren. När vi gjorde vinterns första isvandring vid Eremitkojan hade två uttrar spungit tillsammans längs sjön vid niotiden samma morgon. Den hade kommit från utfallsdiket och kanske var målet nästa sjö, men så långt hann vi inte följa dem.

Den israeliska politiken är naturligtvis en skam för mänskligheten. Att den omhuldas och tillåts fortsätta, decennium efter decennium, är också det en skam. När den nytillträdda svenska regeringen hösten 2014 – som stat nummer 135! – erkände Palestina, och Margot Wallström senare dessutom låtit undslippa sig att israelerna kanske gör sig skyldiga till utomrättsliga avrättningar, blev det ett j-vla liv. Hos de israeliska ocku-

panterna och mördarna, förstås – men också, och skamligt nog – bland ledande svenska politiker och media. Jan Björklund är en av de mest enögda och fanatiska israelapologeterna och den 12 januari körde han ett varv till i riksdagen.

Margot Wallström är helt rätt ute när hon under den pågående flyktingkrisen påpekat att situationen i Palestina är en bidragande orsak. De ursprungligen 700.000 palestinier som fördrevs i slutet av 40-talet har idag vuxit till fy-

ra miljoner (4.000.000) i olika flyktingläger i Västasien. De hålls vid liv av FN-organet UNWRA där Sverige är en stor bidragsgivare. Vi betalar alltså för Israels skändligheter. Det säger inte Björklund eller de två högerextrema parterna SD och KD någonting om; de stöder alla Israel. Möjligen vill de helt upphöra med bidraget, trots att SD ju säger sig vilja satsa på stöd i “närområdet” kring de olika konflikterna. Nu är det så att Israel varje dag ska-

par nya flyktingar och därmed, exakt så som Wallström antydde, förvärrar den pågående krisen.

Man kunde därför tycka att SD och de övriga borgerliga partierna skulle stödja varje ansträngning att få Israel att besinna sig. Men det gör de inte. De är nyttiga idioter som alla – tyvärr i sällskap med både (s) och (v) – spelar på Jimmie Åkessons planhalva. Diskutera gärna flyktingarna, invandrarna, de ensamkommande barnen, mer eller mindre hotfullt: “öppna våra hjär-

tan” säger en, skicka hem dem en annan, bränn ner förläggningarna en tredje, fortsätt att jaga dem en fjärde, vi tar gärna emot fler en femte – men diskutera inte (med undantag för det Wallström sagt om Israel) det som är grundorsaken till att folk flyr, krig, och hur vi kan få ett slut på dem. Istället deltar de gärna i krig, vare sig det gäller Afghanistan, Libyen eller Syrien, och nu ska vi in i Irak också. Årets första partiledardebatt i riksdagen fortsatte i

samma spår. Det sades just ingenting om kriget och hur vi ska få USA och deras officiella och inofficiella bundsförvanter att upphöra med dem. Det finns inte i deras amerikaniserade och fege värld. Däremot kan man ju, som KD, SD:s nya tvillingparti, skylla de europeiska kriserna (som också de lett till många flyktingar, fr.a. Ukraina) på “Putin”.

Jag och många med mig blev glada när det i höstas stod klart att fredsförhandlingarna om Syrien skulle

återupptas i början av det här året. De har nu påbörjats och kan kanske leda fram till en fredsuppgörelse. Förhoppningsvis. Om Gud vill och inte Obama och hans lakejer, Erdogan, de saudiska halsuggarna och de västeuropeiska medlöparna sätter kyp-

räknat, till hjärtat av Roslagen, Roslagsbro, och en annan sjö. Djup lössnö på åkrarna och i skogen men perfekt före på sjön med en knapp decimeter snö ovanpå isen. Den djupblå himmelen och den starka solen över den vita gnistrande snön och skidor-

som regel hållit sig nära land, men spåret tog slut bakom en holme där vassen låg nertryckt och översnöad. Den hade gått in i vassgrottan och antagligen tagit daglega där; vem vet. Några utspår fanns det i alla fall inte. Och kanske kan också det ses som en symbolik?

Jan Åhman

Jan Åhman är pensionerad sorterare och f.d. förtroendevald inom SEKO.

På min hemsida, www.janahman.se (och på Facebook) kommenterar jag fortlöpande aktuella politiska frågor – och

vad som händer i den svenska naturen. Med många bilder. Där kan man också länka sig vidare till de böcker som jag har publicerat och förhandstitta i dem.

Två uttrar och två människor har gått jämte varandra – men inte samtidigt! – på Storsjöns is i södra Vallentuna.

par i hjulet. Jag hoppas fortfarande och jag tror att vi är många som gör det, men de svenska partipolitikerna tycks inte, oavsett partifärg, bry sig särskilt mycket, i alla fall inte om man ska döma utifrån partiledardebatten och andra inlägg. De spelar hellre med Jimmie på hans planhalva!

En vecka senare flyttar vi oss några mil österut, från Eremitkojan

nas härliga glid fick oss att för en stund glömma mullret från Arvfurstens palats, mediatusens brus, Kommunaltopparnas extravaganta vanor, Wallenbergmiljardärernas än lyxigare vardag; nättrollens besinningslösa hat. Men kanske påminde oss grantopparnas slagskugga om de allt hårdare tiderna? Dagens spårning slutade även denna gång, lustigt nog, med utter! Märkliga djur: den här hade sprungit som vanligt på isen, åkt kana en bit emellanåt och

“Where to invade next”,

frågar Michael Moore i titeln till sin nya film, den första på sex år. Vi som har sett hans tidigare filmer förväntar oss en fortsatt holmgång med USA:s och andra länders makthavare, ekonomiska såväl som politiska: nu ska de få på nöten för alla sina krig, och planerna inför nästa!

Istället blir det tvärtom: Moore invaderar själv en rad europeiska länder, ställer ner stjärnbaneret och tar med sig av det sociala goda hem till USA. Från Italien de generösa betalda semesterledigheterna, Slovenien de gratis universitetsstudierna, även för utlänningar, han intervjuar amerikanska studenter som går på universitetet där av den anledningen, i Finland förvånas han över att skolan är statlig med få läxor och förbjudna vinstintressena – och de bästa resultaten i världen. Så fortsätter det: Island

med sina starka kvinnor, Norge med sin humana fångvård, osv. Visst, Europa framstår här som något av ett lyckorike och så är det ju inte, det vet vi alla. “Jag vill plocka de vackra blommorna, inte ogräset”, som Moore säger i filmen. Och problemet är att våra europeiska länder blir alltmer amerikaniserade; vi gör tvärtom och plockar ogräset från dem!

Låt oss sluta med det, vi behöver en deamerikanisering på samma sätt som tyskarna genomförde en denazifiering efter andra kriget – och hoppas att Michael Moore lyckas med att föra hem och plantera det som trots allt fortfarande är bättre hos oss, det som finns kvar av en välfärdsstat!

En sevärd – och rolig – film!

Jan Åhman